

NA BETON LÁSKA

Mám tě ráda, zašeptala. On nic. Pohřbil už psa, následně tátu, tudíž ví, že stlouct rakev pro slova je hračka, že vše půjde hladce: stačí něco prken a hřebů, k nim výron lítosti sepjetím levé a pravé ruky (toto silně a krátce), a do chřtánu jámy zášleh oka letmý.

Ale já tě mám opravdu ráda, řekla znovu. A ještě, ať ji obejmě, jestli se setmí, až jej bude vyjímat z náhrobních tanců, jejichž jedová choreografie požírá veškeré pokusy o rozbor tím, že ohýbá světlo. A jsme-li u psanců – i čas. Ten si však trhlíny umí řešit přes bypass a dokope se zpátky k rytmu, jenž jim srdce podrží.

Aby živá hladila živého. Aby neuhnula pohledem, nepodlehla tlaku, který by oba sunul kamsi, kde tma duše nakládá jak okurky do láku,

a tak ho líbá a on ji též. Pak chodí spolu ulicemi a začíná pršet a v každé špinavé louži zrcadlí se nebeská galeona naložená vzácným kořením lásky, na níž svírají lana a slouží, zodiakem brázdí po spojnicích souhvězdí, v přístavech odsypávají.

Až celý akt překulí se za hranici kýče, až v šest ráno na Chodově z mraků spadnou klíče, proplují ti dva mořem panelákových chodeb a někde si zabydlí zátoku. A zahrají spáče, budou vám mokrou hadrovou kulisou.

Mám tě ráda. On nic. Tuší, že ho překračují lidé spěchající do práce, cítí ten průvan. Vnímá, jak mrtví jsou.